

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 29 MARTIE 1979¹

NTN Toyo Bearing Company Ltd. și alții

împotriva

Consiliului Comunităților Europene

„Rulmenți cu bile”

Cauza 113/77

În Cauza 113/77,

NTN TOYO BEARING COMPANY LTD., Osaka (Japonia),

NTN BEARINGS — GKN LTD., Burntwood (Regatul Unit),

NTN WÄLZLAGER (EUROPA) GMBH, Erkrath-Unterfeldhaus (Republica Federală Germania)

și NTN SIDAG, Schweighouse (Franța),

reprezentate de către W. Stoecker și Malte Sprenger, avocați în Baroul din Diisseldorf, Dr Werner von Simson, profesor de drept la Universitatea din Freiburg-im-Breisgau, și Martin von Simson, Barrister, în cadrul Middle Temple, Londra, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Claude Penning, avocat, 43, Avenue du Dix-Septembre,

reclamante,

împotriva

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentat de către H.-J. Lambers, în calitate de agent, Francis Patrick Neill, Queen's Counsel, din Gray's Inn, Mark Waller, Barrister, în cadrul Gray's Inn, și Lawrence Collins, Solicitor, la Biroul Herbert Smith & Co., Londra, consilieri, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui J. N. Van den Houten, Banca Europeană de Investiții, Place de Metz,

pârât,

și

¹Limba de procedură: engleza.

FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations), Frankfurt, reprezentată de către Dietrich Ehle de la Baroul din Köln, asistat de Terence M. Lane, Solicitor, Londra, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Jeanne Housse, Huissier, 21, rue Aldringen

intervenientă,

având ca obiect anularea articolului 3 din Regulamentul nr. 1778/77 al Consiliului din 26 iulie 1977 de instituire a unui drept antidumping pentru rulmenții cu bile și rulmenții cu role conice originari din Japonia (Jurnalul Oficial 1977, L 196, p. 1),

CURTEA,

constituită din H. Kutscher, președinte, J. Mertens de Wilmars și Mackenzie Stuart, președinți de cameră, A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco și A. Touffait, judecători,

avocat general: J.-P. Warner

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Întrucât, prin cererea din 19 septembrie 1977, primită la grefa Curții la 20 septembrie 1977, reclamantele NTN Toyo Bearing Company Ltd. (denumită în continuare „NTN”), NTN Bearings — GKN Ltd., NTN Wälzlager (Europa) GmbH și NTN Sidag (denumită în continuare „filialele”) au introdus în fața Curții de Justiție, în temeiul articolului 173 din tratat, o acțiune împotriva Consiliului, solicitând anularea articolului 3 din Regulamentul nr. 1778/77 al Consiliului din 26 iulie 1977 de instituire a unui drept antidumping pentru rulmenții cu bile și rulmenții cu role conice, originari din Japonia (JO 1977, L nr. 196, p. 1), în măsura în care sunt afectate de acest articol;

2 Întrucât, prin cererea din 5 octombrie 1977, Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA) a solicitat să i se permită să intervină în sprijinul pretențiilor Consiliului, pârât, intervenție care a fost permisă prin ordonanța Curții din 26 octombrie 1977;

3 Întrucât, de la începutul anului 1977, Comisia a inițiat, în temeiul articolului 10 din Regulamentul nr. 459/68 al Consiliului din 5 aprilie 1968 privind apărarea împotriva practicilor de dumping, primele sau subvențiile acordate de țările care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L nr. 93, p. 1), examinarea faptelor, pentru a verifica dacă măsurile de apărare se dovedesc necesare împotriva unui dumping din partea producătorilor japonezi de rulmenți cu bile și de rulmenți cu role conice;

4 întrucât în temeiul articolului 10, coroborat cu articolul 15 din Regulamentul nr. 459/68, Comisia a instituit, prin Regulamentul (CEE) nr. 261/77 din 4 februarie 1977 (JO 1977, L nr. 34, p. 10), un drept antidumping provizoriu de 20%, redus la 10% în cazul celor doi producători, pentru rulmenții cu bile, rulmenții cu role conice, părțile și piesele lor, originare din Japonia, drept provizoriu care a fost extins prin Regulamentul (CEE) nr. 944/77 al Consiliului din 3 mai 1977 (JO 1977, L nr. 112, p. 1) în temeiul articolului 16 din regulamentul de bază, Regulamentul nr. 459/68;

5 întrucât în cursul procedurii inițiate de Comisie, cei patru principali producători japonezi, printre care NTN, s-au angajat voluntar, în sensul articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 459/68, să își revizuiască prețurile astfel încât să elimine marja de dumping, angajamente pe care le-au semnat la 20 iulie 1977 și care au avut ca rezultat o creștere cu 20% a prețurilor lor de export;

6 întrucât Regulamentul (CEE) nr. 1778/77 al Consiliului din 26 iulie 1977 a instituit apoi, în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 459/68, un drept antidumping definitiv de 15% pentru produsele în cauză, a suspendat aplicarea dreptului respectiv, iar articolul 3, care face obiectul acțiunii, prevede, în ceea ce privește produsele exportate de cei patru principali producători japonezi, perceperea definitivă a sumelor garantate cu titlu de drepturi antidumping provizorii, prevăzute de Regulamentele nr. 261/77 și 944/77;

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

7 întrucât Consiliul a invocat o excepție de inadmisibilitate, susținând că articolul atacat face parte dintr-un regulament și că, prin urmare, reclamantele nu au dreptul să solicite anularea acestuia în temeiul articolului 173 alineatul al doilea din tratat;

întrucât, în cazul de față, nu este vorba de o decizie adoptată sub forma unui regulament, având în vedere că Regulamentul nr. 1778/77 reprezintă, de fapt, o normă generală care vizează toate produsele în cauză originare din Japonia și care trebuie, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din Regulamentul nr. 459/68 al Consiliului din 5 aprilie 1968 privind apărarea împotriva practicilor de dumping, primele sau subvențiile acordate de țările care nu sunt membre ale CEE (JO L nr. 93, p. 1), să fie adoptat sub forma unui regulament;

8 întrucât reclamantele răspund că articolul contestat, deși redactat în termeni abstracți, vizează, de fapt, numai prima reclamantă și alte trei întreprinderi japoneze care fabrică produsele în cauză (denumite în continuare „principalii producători”), precum și filialele lor din Comunitate;

întrucât cercetarea preliminară efectuată înainte de adoptarea Regulamentului nr. 1778/77 s-a limitat la investigații efectuate în filialele europene și apoi la sediul principalilor producători din Japonia;

întrucât caracterul concret al măsurii este confirmat de articolul 3 din Regulamentul nr. 1778/77, care prevede perceperea sumelor garantate cu titlu de drepturi provizorii numai în privința produselor fabricate și exportate de principalii producători;

întrucât, prin urmare, articolul atacat constituie o decizie care vizează numai principalii producători și filialele lor și, prin urmare, ar trebui considerat ca fiind o decizie care îi privește pe aceștia, adoptată sub forma unui regulament;

9 întrucât, înainte de a începe examinarea admisibilității acțiunii, trebuie menționat faptul că NTN și filialele sale sunt asociate suficient de strâns astfel încât Comisia să fi considerat, în cursul examinării faptelor, că era necesar să li se aplice dispozițiile speciale de la articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul de bază nr. 459/68, în ceea ce privește prețurile de export;

întrucât, în aceste condiții, nu este necesar, în ceea ce privește problema dacă actul contestat privește direct și individual reclamantele, să se facă o distincție, în legătură cu acestea, între producători, pe de o parte, și importatori, pe de altă parte;

10 întrucât Regulamentul nr. 1778/77 conține, în esență, trei dispoziții:

– articolul 1 instituie un drept antidumping definitiv de 15% pentru produsele în cauză, origine din Japonia, și suspendă aplicarea acestuia fără a aduce atingere articolului 2;

– articolul 2 reglementează controlul angajamentelor asumate de principalii producători japonezi și autorizează Comisia să înceteze suspendarea aplicării dreptului, în cazul în care aceasta constată că angajamentele sunt eludate, nu sunt respectate sau au fost retrase;

– articolul 3 prevede, în ceea ce privește produsele fabricate de principalii producători, perceperea sumelor garantate cu titlu de drepturi provizorii, în temeiul instituirii unui drept provizoriu de către regulamentele anterioare;

11 întrucât articolul 3 reprezintă o decizie colectivă privind destinatarii desemnați în mod special;

întrucât, în cazul în care perceperea unor sume garantate cu titlu de drept antidumping provizoriu privește direct, prin natura sa, orice importator care a importat produsele în cauză supuse unor astfel de drepturi, articolul 3 se caracterizează prin faptul că nu privește toți importatorii, ci doar pe cei care au importat produsele fabricate de cei patru principali producători japonezi pe care îi desemnează;

întrucât afirmația Consiliului și a intervenientei că doar măsurile autorităților naționale de punere în aplicare privesc direct importatorii și că, prin urmare, aceștia ar trebui, după caz, să sesizeze instanțele naționale competente, nu ia în considerare faptul că această punere în aplicare are un caracter pur automat și, în plus, nu se realizează în temeiul normelor naționale intermediare, ci numai în temeiul normelor comunitare;

12 Întrucât, prin urmare, articolul 3 din Regulamentul nr. 1778/77 privește direct și individual acești importatori și, în consecință, cererea depusă de filiale, în calitate de importatori ai produselor NTN, sunt admisibile;

Întrucât, în consecință, acțiunea NTN introdusă împotriva acestui articol este, de asemenea, admisibilă.

Cu privire la fondul acțiunii

13 Întrucât reclamantele își întemeiază acțiunea împotriva articolului 3 din Regulamentul nr. 1778/77, pretinzând, printre alte obiecții îndreptate împotriva acestui articol, că Regulamentul nr. 459/68 nu permite instituirea unui drept antidumping definitiv și acceptarea, în același timp, a angajamentelor de a revizui prețurile asumate de producătorii în cauză;

Întrucât perceperea sumelor garantate cu titlu de drept provizoriu era posibilă numai în cadrul instituirii unui drept antidumping definitiv, rezultă că articolul 3 nu are temei legal;

14 Întrucât Consiliul și intervenienta au menționat că regulamentul contestat, fiind întemeiat nu numai pe regulamentul de bază, ci și pe articolul 113 din tratat, această ultimă dispoziție, care autorizează Consiliul să adopte măsuri de apărare comercială în caz de dumping, acordă competența Consiliului să adopte, independent de dispozițiile Regulamentului nr. 459/68, un regulament ad-hoc;

Întrucât se presupune că Consiliul s-a prevalat de acest drept în cazul de față;

Întrucât, în cele din urmă, deoarece cercetarea Comisiei a constatat o marjă de dumping de cel puțin 15%, care aduce atingere industriei comunitare și având în vedere că NTN a recunoscut implicit prin angajamentul său că era vorba de o marjă de dumping de 20%, nu ar fi convenabil să se reinițieze cercetarea, în cazul nerespectării angajamentului și, într-un astfel de caz, ar fi mai adecvat să înceteze suspendarea dreptului definitiv, instituit pe baza unor fapte bine stabilite;

15 Întrucât articolul 14 din Regulamentul de bază (CEE) nr. 459/68, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2011/73 al Consiliului din 24 iulie 1973 (JO L nr. 206, p. 3), după ce a prevăzut la alineatul (1) că : „în cazul în care este evident că nu este nevoie de nicio măsură de apărare...procedura este închisă”, la articolul 14 alineatul (2) prevede următoarele:

„a) Dispozițiile de la alineatul anterior se aplică, de asemenea, atunci când, în cursul examinării faptelor, exportatorii se angajează voluntar să-și revizuiască prețurile astfel încât să elimine marja de dumping sau să întrerupă exporturile produsului în cauză către Comunitate, cu condiția ca Comisia, după ce a ascultat avizele exprimate în cadrul Comitetului, să considere această soluție acceptabilă;

b) atunci când Comisia, în conformitate cu dispozițiile de la paragraful anterior, a acceptat angajamentul la care se face referire, cercetarea privind prejudiciul este cu toate acestea dusă la bun sfârșit, în cazul în care exportatorii solicită acest lucru sau în cazul în care Comisia decide acest lucru, după ce a ascultat avizele exprimate în cadrul Comitetului. În cazul în care Comisia, după ce a ascultat avizele exprimate în cadrul Comitetului, concluzionează că nu există niciun prejudiciu, angajamentul asumat de exportatori devine automat nul, cu excepția cazului în care aceștia confirmă validitatea acestui angajament;

c) exportatorii pot să se abțină să își asume astfel de angajamente sau să refuze invitația Comisiei de a și le asuma, fără ca acest lucru să aducă atingere cauzei lor. Cu toate acestea, Comisia este liberă să considere că materializarea unei amenințări de prejudiciere este mai probabilă dacă importurile care fac obiectul unui dumping continuă;

d) în cazul în care Comisia constată că angajamentul exportatorilor este eludat, nu este respectat sau a fost retras și, ca urmare, ar putea fi necesare măsuri de protecție, aceasta anunță imediat statele membre și reîncepe examinarea faptelor în conformitate cu articolul 10;

e) articolul 18 alineatul (1) se aplică *mutatis mutandis* angajamentelor asumate de exportatori pe baza prezentului articol. Orice modificare a acestor angajamente se efectuează în conformitate cu procedura prevăzută la prezentul articol.”

16 Întrucât, pe de altă parte, pentru cazul în care procedura de examinare a faptelor se continuă, articolul 17 din regulamentul respectiv prevede următoarele:

„1. Atunci când reiese din constatarea definitivă a faptelor că este cazul unui dumping și al unui prejudiciu, și atunci când interesele Comunității necesită o acțiune comunitară, Comisia prezintă o propunere Consiliului, după ce a ascultat avizele exprimate în cadrul Comitetului. Această propunere privește, de asemenea, întrebările de la alineatul (2).

2. a) Consiliul hotărăște cu majoritate calificată. Atunci când se aplică articolul 15 alineatul (1), Consiliul stabilește, sub rezerva dispozițiilor de la articolul 15 alineatul (2), în ce măsură suma garantată cu titlu de drept provizoriu este percepută definitiv.

b) Perceperea definitivă a aceste sume nu poate fi hotărâtă dacă nu reiese din constatarea definitivă a faptelor că există un prejudiciu important și nu doar riscul unui prejudiciu important sau o întârziere considerabilă în crearea unei industrii comunitare sau că un astfel de prejudiciu ar fi fost cauzat dacă nu ar fi fost aplicate măsuri provizorii.”

17 întrucât în lumina acestor dispoziții, nu este ilegal ca aceeași procedură antidumping să se încheie atât prin acceptarea de către Comisie a unui angajament din partea exportatorilor de a și revizui prețurile, pe de o parte, și prin instituirea de către Consiliu, la propunerea Comisiei, a unui drept antidumping definitiv, pe de altă parte;

18 întrucât argumentul, conform căruia, în cazul de față, angajamentul a fost asumat abia după examinarea faptelor, nu poate fi acceptat, având în vedere că examinarea acestor fapte nu se încheie decât în momentul în care Comisia prezintă Consiliului propunerile sale, atâta timp cât nu se contestă faptul că angajamentul a fost asumat la 20 iunie 1977, înainte de reuniunea Comitetului consultativ, prevăzut la articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul nr. 459/68, care a avut loc la 21 iunie 1977;

întrucât aceste angajamente au fost menționate de Comisie în propunerea sa prezentată Consiliului la 4 iulie 1977 și considerate „acceptabile”;

întrucât aceleași angajamente au fost menționate de Consiliu atât în considerente, cât și în dispozițiile Regulamentului nr. 1778/77, în calitate de angajamente existente și valide;

întrucât, prin urmare, faptul că acceptarea angajamentului a fost notificat de Comisie abia la 3 august 1977, nu poate fi considerat ca fiind o indicație că această acceptare a fost făcută numai „sub rezerva” instituirii suspendate a unui drept antidumping definitiv cu titlu de sancțiune;

19 întrucât, dimpotrivă, în temeiul articolului 14 menționat anterior, angajamentul exportatorului de a-și revizui prețurile are ca rezultat încheierea procedurii, astfel încât este exclusă aplicarea articolului 17 din Regulamentul nr. 459/68;

întrucât precizând că un astfel de efect se produce numai în cazul în care „Comisia, după ce a ascultat avizele exprimate în cadrul Comitetului, consideră această soluție acceptabilă”, articolul 14 nu implică în niciun fel că aceasta și, după caz, Consiliul, ar putea continua procedura prevăzută până la stadiul prevăzut la articolul 17 și accepta angajamentul numai simultan cu instituirea unui drept antidumping definitiv;

20 întrucât o astfel de combinație de măsuri, contradictorii prin natura lor, ar fi incompatibilă cu sistemul prevăzut de regulamentul de bază;

întrucât, prin urmare, argumentul întemeiat pe eficiența acestei combinații pentru a controla respectarea angajamentului și pentru a putea sancționa orice încălcare, nu poate fi admis, având în vedere că dispozițiile Regulamentului nr. 459/68 și, în special, ale articolului 14 alineatul (2) litera (d) prevăd că, într-un astfel de caz, Comisia trebuie să reia examinarea faptelor în conformitate cu articolul 10;

întrucât această dispoziție implică faptul că, în cazul în care consideră că au fost îndeplinite condițiile, Comisia poate să procedeze de îndată la instituirea unui drept antidumping provizoriu sau să adopte alte măsuri necesare, dar aceasta impune totuși ca actele să fie adoptate avându-se în vedere situația cauzată de nerespectarea angajamentului;

întrucât, în orice caz, Regulamentul nr. 459/68 urmărește să asigure că măsurile care trebuie luate sunt adoptate respectându-se formalitățile și garanțiile prevăzute la articolul 10;

21 întrucât argumentul, conform căruia Regulamentul nr. 1778/77 reprezintă o măsură *sui generis*, întemeiată direct pe articolul 113 din tratat și care nu face obiectul dispozițiilor din Regulamentul nr. 459/68, nu ia în considerare faptul că întreaga procedură în cauză s-a desfășurat în contextul dispozițiilor stabilite de regulamentul respectiv;

întrucât Consiliul, după ce a adoptat un regulament general pentru a pune în aplicare unul dintre obiectivele prevăzute la articolul 113 din tratat, nu poate să deroge de la normele astfel stabilite la aplicarea acestora în cazuri concrete, fără a perturba sistemul legislativ al Comunității și fără a afecta egalitatea resortisanților în fața legii;

22 întrucât motivul este, prin urmare, întemeiat și rezultă că acțiunea introdusă împotriva articolului 3 este întemeiată;

23 întrucât, în cazul în care angajamentele asumate de cei patru principali producători japonezi au avut drept consecință încheierea procedurii, în temeiul articolului 14 din regulamentul de bază, rezultă că nu a fost necesară aplicarea articolului 17, care conferă Consiliului competența să hotărască perceperea sumelor garantate cu titlu de drept provizoriu;

întrucât, de altfel, din dispozițiile articolului 17 reiese că o astfel de decizie poate fi adoptată numai simultan cu instituirea unui drept antidumping definitiv;

24 întrucât rezultă, în special, că Comisia poate propune o decizie de percepere a sumelor garantate numai dacă propune „o acțiune comunitară”, și anume instituirea unui drept antidumping definitiv;

întrucât această interpretare, coroborată cu articolul 16 alineatul (2), prevede că o propunere care are ca scop instituirea unei acțiuni comunitare cu cel puțin o lună înainte de expirarea dreptului antidumping provizoriu trebuie prezentată Consiliului de către Comisie;

întrucât aceasta este confirmată de dispozițiile articolului 17 alineatul (2) litera (b);

25 întrucât, în temeiul articolului 19 alineatul (3) din regulamentul de bază, un drept antidumping provizoriu poate fi perceput numai în măsura în care au fost constatate o marjă de dumping și un prejudiciu important;

întrucât se pare că aceasta a fost intenția Consiliului atunci când a prevăzut, la articolul 3 din regulamentul contestat, că sumele garantate vor fi „percepute definitiv în măsura în care nu depășesc nivelul dreptului stabilit de prezentul regulament”, și anume nivelul dreptului antidumping definitiv, a cărui aplicare a fost suspendată;

26 întrucât articolul 4 din Regulamentul nr. 1778/77 reglementează numai intrarea în vigoare a dispozițiilor precedente, nimic nu se opune anulării întregului regulament;

27 întrucât din considerentele precedente, precum și din argumentele prezentate de reclamante în acțiunile paralele din Cauzele 118/77, 119/77, 120/77 și 121/77 rezultă că Regulamentul nr. 1778/77 este ilegal și că, prin urmare, acțiunea este întemeiată;

întrucât se impune, prin urmare, în conformitate cu cererea reclamantelor, să se pronunțe anularea articolului 3 din regulamentul respectiv;

întrucât este necesar, cu toate acestea, să se observe că anularea Regulamentului nr. 1778/77 nu afectează cu nimic angajamentele asumate de principalii producători japonezi, prin care aceștia s-au obligat să își revizuiască prețurile, astfel încât să elimine marja de dumping, și, prin urmare, aceste angajamente își păstrează validitatea în totalitate și sunt supuse în continuare dispozițiilor articolului 14 alineatul (2), coroborat cu articolul 10 din Regulamentul nr. 459/68.

Cu privire la cheltuielile de judecată

28 Întrucât reclamantele au avut câștig de cauză;

29 întrucât este necesar, prin urmare, să se oblige Consiliul la plata cheltuielilor de judecată legate de procedura ordonanței președințiale și de acțiunea principală, cu excepția cheltuielilor de judecată cauzate de intervenția FEBMA;

30 întrucât, de asemenea, Consiliul trebuie să fie obligat la plata cheltuielilor de judecată efectuate de întreprinderea Nippon Seiko și de filialele acesteia, în calitate de intervenienți în procedura ordonanței președințiale;

31 întrucât, în fine, intervenienta FEBMA trebuie să fie obligată la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și la plata celor pe care intervenția sa le-a cauzat reclamantelor.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Anulează articolul 3 din Regulamentul (CEE) nr. 1778/77.

2) Obligă Consiliul la plata cheltuielilor de judecată ale procedurii ordonanței președințiale și ale acțiunii principale, cu excepția cheltuielilor ocazionate de intervenție.

3) Obligă Consiliul, de asemenea, la plata cheltuielilor de judecată cauzate de intervenția Nippon Seiko ș.a. în procedura ordonanței președințiale.

4) Obligă intervenienta FEBMA la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și la plata celor cauzate de intervenția sa.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 29 martie 1979.

Grefier

A. Van Houtte

Președinte

H. Kutscher